

EGY INDIÁN FALU ROMJAI

*Deszkán, törmeléken, csontokon lépünk...
A pestis után állatok jártak erre,
a himlő után, hogy más vége legyen:
a romlás gondviselő istenei
bárkitől elfogadnak segítséget...*

*A tavaszi sziklevél itt zöld
ujjait nyújtogatja combcsontok,
hátgerincek és érzékeny gyomrú
gyermek koponyái közt;
a hold orv fényét nem halványítják el
csont ereklyék és a természet szépségei...*

*A halál biztosan hiányzik innen,
abban a nyomasztó értelemben,
ahogy egykor éjjel bejárta a falut
és bömbölt a kutyaugatásban –
De minden a múltba vész
és átlényegül valamivé,
az évszakok változása, a föld forgása
okán észrevétlenül mássá alakul;
a halottak lelke is eltűnt,
csak az óriási fák állnak még,
és a cédrusok bizonyítványa nem
írja jól körül a falu emlékezetét...*

*(És láttam magamat is, ahogy egy
 asszony szeméből eltűnök hirtelen,
 ugyan még ott állok, a föld
 már nem vesz rólam tudomást –)*
*Egy nagyobb folyamat része vagyok
 halvány reggeli fényben
 arra gondolok, amire senki sem
 évek óta: hiányukra,
 valamiképpen folytatom őket –
 És látom a gyermekek árnyékát,
 mint iszkolnak ebben a zöld fényben
 egy távoli csillag elől
 a közeli erdőbe –
 erdei ibolyák és évmilliárdok
 száz évvel ezelőtt
 virágzik és eltűnik minden –
 a rézbőrűek tábora is
 romba dőlve visszatér –*

*Ami él és mozog
 elfoglalja helyét
 ami érint ami megérintetett
 tartozik...*

*Térdig az összeboruló földben állva
 súlytalan csontjaik halmazán,
 a régészeti lelet fényében,
 a nyár remegő áramában,
 az eső elsüllyedt vízgyűjtőiben,
 derékig az árnyak keresztül-kasul
 kanyargó folyóiban állva,
 a napnyugta falujában,
 hallgatag vadászok, sötét
 tábortüzek fölé hajló asszonyok,
 hallom tört mássalhangzóikat...*

(Fordította: Tárnok Attila)